

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.720 van 25 februari 2009
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel van 1 december 2008 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij is op 6 juni 2008 te Brazilië gehuwd met S.A. van Belgische nationaliteit. Begin september 2008 biedt verzoekende partij zich aan op de gemeente met het oog op de overschrijving van de huwelijksakte in de bevolkingsregister.

1.2. Op 1 december neemt de gemachtigde van de minister het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 december 2008. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

-artikel 7, eerste lid, 2°: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden; betrokkene heeft geen binnenkomststempel in zijn paspoort.

(…)”

1.3. Op 24 december 2008 geeft het parket van de procureur des konings het advies dat er onvoldoende elementen aanwezig zijn om het huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel omdat verzoekende partij en haar Belgische echtgenote te Brazilië huwden op 6 juni 2008, verzoekende partij op 15 augustus 2008 naar België is gekomen en met de Belgische echtgenote samenleeft, zij de nodige stappen hebben ondernomen teneinde het huwelijk te laten erkennen in België, deze procedure nog lopende is, zij tot op heden geen beslissing hebben gekregen met betrekking tot de erkenning van hun huwelijk, zij daarentegen wel reeds in het bezit zijn gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het bevel aldus geen rekening houdt met het feit dat zij gehuwd zijn en thans een procedure loopt teneinde het huwelijk te laten erkennen, terwijl de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van deze feiten.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste Middel: Schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker kreeg op 01.12.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich met deze beslissing niet kan verzoenen. De reden van de beslissing is de volgende:

Artiel 7 eerste lid, 2° verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden. Betrokkene heeft geen binnenkomststempel in zijn paspoort.

Verzoeker is afkomstig uit Brazilië en heeft een relatie met mevrouw S A die de Belgische nationaliteit heeft.

Mijnheer en mevrouw huwden in Brazilië op 06.06.2008.

Op 22.06.2008 keerde mevrouw terug naar België.

Op 15.08.2008 kwam verzoeker naar België.

Zij wonen samen te 2018 Antwerpen, (...).

Zij hebben de nodige stappen ondernomen teneinde hun huwelijk hier in België te laten erkennen.

Op dit ogenblik is deze procedure nog steeds lopende.

Zij werden beiden reeds verhoord. Mevrouw op 27.11.2008 en mijnheer op 01.12.2008.

Tot op heden hebben zij nog geen beslissing m.b.t. hun erkenning huwelijk gekregen.

Wel kreeg verzoeker reeds op 01.12.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van migratie en asielbeleid onterecht genomen werd en zij voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van de beslissing d.d. 01.12.2008 heeft geen rekening gehouden met het feit dat mijnheer en mevrouw gehuwd zij volgens het Braziliaanse stelsel en er thans een procedure lopende is teneinde hun huwelijk te laten erkennen.

Dat men hier wel degelijk van op de hoogte was en het onredelijk is en onzorgvuldig is om verzoeker een bijlage 13 te geven terwijl mijnheer gehuwd is met mevrouw S A en hun procedure teneinde hun huwelijk te laten erkennen thans nog steeds lopende is.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van migratie en asielbeleid op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het is gelet op het feit dat verzoeker en mevrouw S een relatie hebben, gehuwd zijn, samenwonen kennelijk onredelijk om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Hem een bevel geven louter op basis van het feit dat verzoeker langer in het rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden en niet in het bezit is van een binnenkomststempel is niet redelijk gelet op het feit dat hij gehuwd is, hun procedure erkenning huwelijk lopende is en zij samenwonen.

Hem een bevel geven alvorens er een beslissing is omtrent het huwelijk is niet redelijk.

De beslissing is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft en zijn partner.

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat, voor wat het determinerend motief betreft, in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de verzoekende partij geen binnenkomststempel in haar paspoort heeft.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan

ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen binnenkomststempel heeft in haar paspoort. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij deze motivering niet weerlegt of betwist en dat de motivering steun vindt in het administratief dossier. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Verzoekende partij stelt dat het bevel kennelijk onredelijk is nu verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar huwelijk met een Belgische, waarmee zij thans samenleeft in België en met de procedure om het huwelijk te erkennen nog steeds lopende is. De bestreden beslissing belet de erkenning van het huwelijk niet doch stelt enkel vast dat betrokkene langer in het Rijk verblijf dan de overeenkomstig artikel van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van drie maanden. Het huwelijk stelt de verzoekende partij niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. De verwerende partij dient dan ook geen rekening te houden met de lopende procedure aangaande de erkenning van het huwelijk, daar een eventuele erkenning geen invloed heeft op de illegale verblijfstoestand van verzoekende partij. Bijgevolg toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Noch de formele noch de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij ontkent niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van drie maanden en een eventuele erkenning van het huwelijk heeft geen invloed op de illegale verblijfstoestand van verzoekende partij. Verzoekende partij toont bijgevolg geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het recht op een privé en gezinsleven gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM omdat het bevel impliceert dat verzoekende partij dient terug te keren naar Brazilië terwijl zij gehuwd is met een Belgische en de procedure tot erkenning van hun huwelijk nog lopende is, dat verzoekende partij en haar echtgenote een gezin vormen, samenwonen en dat na de erkenning van hun huwelijk verzoekende partij zich kan beroepen op gezinshereniging en zich zo in orde kan stellen met haar verblijfsdocumenten.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“Tweede middel: schending van het recht op een privé en gezinsleven gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, Brazilië, zal artikel 8 van het EVRM geschonden worden.

Immers het bevel impliceert dat verzoeker dient terug te keren naar Brazilië.

Dat de beslissing zoals zij genomen werd d.d. 01.12.2008. in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Iedereen heeft een recht op privé en een gezinsleven.

Verzoeker en mevrouw S A zijn op 06.06.2008 gehuwd te Brazilië.

Op dit ogenblik is hun procedure teneinde hun huwelijk in België te laten erkennen nog steeds lopende.

Dat het niet redelijk te verantwoorden is en een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM om verzoeker een bevel te geven alvorens er een beslissing genomen is omtrent zijn huwelijk met mevrouw S die de Belgische nationaliteit heeft.

Zij zijn gehuwd, vormen een gezin en wonen samen te Antwerpen zodanig dat zij onder het toepassingsgebied vallen van artikel 8 van het EVRM.

Indien het huwelijk immers erkend wordt, kan verzoeker zich beroepen op het recht op gezinshereniging teneinde zo zich in orde te stellen met zijn verblijfsdocumenten.

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 van het EVRM.”

2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) betreft, blijkt uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De verzoekende partij betwist niet dat zij illegaal in het Rijk verblijft. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 van het EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de bevoegde minister kon dan ook toepassing maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op een gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 *EHRR* 228). Bovendien opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan en stelt de (eventuele) erkenning van het huwelijk haar niet vrij van de verplichting de nodige documenten te bezitten.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.